

UNION SPORTIVE « SOKOL »

162, BOULEVARD MOHAMMED V. - CASABLANCA
RESTAURANT « SLAVIA »

PUBLICATION NON PÉRIODIQUE

ROČNÍK: 3 čÍSLO: 5/1967

NEPRAVIDELNĚ VYDÁVÁ

T. J. SOKOL - CASABLANCA

VOLNOST . ROVNOST . BRATRSTVÍ

Význam sjezdu.

Sjezd zahraničního sokolstva, konaný na popud pařížských bratří ve dnech 29 června až 3 července 1956, má zásadní význam nejen pro Sokolstvo ale pro celý náš národ.

Sjezd, bezvadně uspořádaný vídeňskými bratry v rámci oslav 90 výročí založení Sokola ve Vídni na památné půdě rakouské, na níž již před sto lety byl zahájen rozhodný boj o sebeurčení našeho národa a jeho osvobození, byl posílením naší jistoty, že v boji proti komunismu nakonec zvítězíme. V době, kdy část naší emigrace vlivem neutěšených poměrů v jejím vedení začala ztrácet naději na její sjednocení a začala pochybovat o její síle, sjezd potvrdil, že je nutno až do návratu domů zapomenouti na stranickou příslušnost a semknouti se kolem sokolského praporu a hesla "Svorně zvítězíme" a zvýšenou sokolskou činností splniti naši první povinnost, bojovati proti komunismu.

Ovzduší ve Vídni, kde naše sestry a bratři navzdory odporu císařské vlády a pod knutou hitlerovské a stalinské hordy udrželi čistý sokolský štít až do doby, kdy opět mohli svobodně vztýčiti sokolský prapor, přispělo velmi mnoho ku sjezdovému jednání.

Obávali jsme se, že jednání budou ovlivněna nutnými rozdíly v administrativní správě sokolských otců v zahraničí. Ukázalo se, že tyto rozdíly, podmíněné vnitřním ustanovením té které země, v níž dotyčný útvar vyvíjí svoji činnost, nejsou nikde v zásadním rozporu se sokolskými myšlenkami.

Hlavním bodem jednání celého sjezdu bylo utvoření jednotného ústředí zahraničního Sokolstva. Dojemné a povznášející bylo prohlášení předsedajícího, br. weihrauch, starosty vídeňské župy rakouské "Váš potlesk svědčí o Vaší jednomyslné vůli, tento návrh přijati, že ani nemusím o něm nechat hlasovati."

Sjezd ukázal nám další kladnou stránku, která bude důležitým činitelem v naší budoucnosti, a sice, že sokolská myšlenka a ideály Tyrše a Fügnera jsou pevně spjaty s myšlenkou svobodné naší vlasti a že tyto myšlenky jsou vlastní ne pouze těm, kteří prošli sokolskou školou, ale i těm, kteří členy Sokola nebyli. Tato skutečnost nám jen dokázala, že Sokolstvo znovu, jako vždy doposud stojí v prvních řadách v boji proti nepříteli našeho národa.

Přes všechny technické vymoženosti neexistuje dosud prostředek, který by mohl zachytiti pocity účastníků tohoto sjezdu. Zůstávají vzpomínky na krásné chvíle prožité ve společnosti bratří a sester z celého světa, doplněné pozdravení bratří a sester z domova a jistota, že důsledné provádění sokolské myšlenky nás dovede k okamžiku, kdy na svobodném strahovském stadionu zavlaží opět prapory všech jednot domácích i zahraničních a kdy v pevném šiku budou stát vedle sebe sestry i bratři kteří dnes upí doma pod rudou knutou se sestrami a bratřími ze svobodného světa.

Casablanca, 4 srpna 1956

Josef V. Peroutka

S L A V N Ě D N Y S V O B O D N Ě H O S O K O L S T V A
V E V Í D N I

...co mohu popsati ze zájezdu z Casablanky do Vídně nebude a nemůže být úplně, neboť to vše se musí prožít, procítit, vidět, slyšet a hlavně být mezi těmi, kteří dovedli mistrně a po sokolsku zvládnouti vše, co bylo zapotřebí pro krásné svátky naší velké Sokolské rodiny. Byl to zážitek, na který nikdy nezapomenu a vzdávám svůj srdečný dík všem, kteří celému světu připravili tuto radost a to právě v dobách, kdy je nám nejvíce třeba prožívat něco tak velkého a vlasteneckého, abychom načerpali nových sil, nových nadějí na lepší zítřek. Děkuji předně všem sestřím a bratrům Vídeňského, resp. Rakouského Sokola, sviděncům všech jednot celého světa Jednotě Orel, Děln. Těl. Jednotě ve Vídni, Menšinové Radě, Spolku České Srdce, Pěveckému souboru Lumír, Divadelnímu oddělení Barák a Máj, krásnému městu Vídni, všem ostatním institucím a jednotlivcům, jež se zasloužili o velkolepý po všech stránkách zdařilý podnik, který jest jejich chloubou a bude zapsán v dějinách Sokolstva. Celkové sjednocení všech svobodných Sokolů celého světa v rámci Vídeňského Sletu jest největším úspěchem a radostí opravdových Sokolů. K této radostné události došlo v závěru Sokolských dnů a jest svým významem tak závažné, že ji věnuji zvláštní kapitolu ve zprávě

S J E Z D _ S V O B O D N Ě H O S O K O L S T V A

A teď chci psát hezky od začátku. Nebude to referát informační, ale vypravování srdcem, které je odloučeno od své vlasti tisíce km. a které prožívalo tyto nezapomenutelné chvíle několik km. od svého domova, -- v prostředí, kde jsem někdy cítil tak věrnou podobu našemu ovzduší, že jsem si musel často pro sebe připomínati, že stojím na půdě Rakouska.

Ve Vídni jsme byli jedni z prvních, přijeli jsme o 4 dny dříve. Br. župní starosta František Weirauch pozval nás ihned první den do výborové schůze Župy Rakouské, kde členové výboru s ostatními podávali své zprávy o svěřené jim funkci a dělaly se poslední závěrečné přípravy. V těchto čtyřech dnech měli jsme také příležitost prohlédnouti si Sokolskou výstavu. Já bych to výstavou nenazval. Nazval bych to Sokolským pomníkem práce. Ano, zde byl důkaz práce a bylo viděti Sokolský úl, kde Sokolové jako včeličky, snášeli vše, co patřilo Sokolu. Zde se projevovala tradice 90.letého trvání. Zde byla vůně Sokolské čistoty, zde byla svatyně Sokolských srdcí. Sbírký, dary věnce vítězných družstev, jednot žup, odznaky, veškeré památky pražských sletů, jejich pohlednice, plakáty, velké fotografie, záběrů cvičících, olejové obrazy, plakety, poháry a mnoho cenných památek, které si nelze pamatovati. Nejpozoruhodnějším bylo album v kožené vazbě, které bylo asi 10 cm. silné a v průměru asi 35X50 a bylo plné na jeho velkých stránkách téměř plně nalepené výstřižků z novin, týkajících se Rakouského Sokola, jeho práce a hlavně jeho velkých bojů o svoji existenci. Br. starosta Weirauch jako absolvent malířské akademie v této výstavě mnohým přispěl. O co jsme přijeli dříve, o to jsme na tom byli lépe, neboť jsme měli příležitost přivítati každou novou výpravu nově příchozících jednot. Jednou na letišti, po druhé u vlaku, před hotelem Pošta/přijeli-li někdo autem jako my/ a zase na letišti a všude to bylo stejné, stejně srdečné a nikdy se to neobešlo bez slz radostí. Děti na uvítanou recitovaly básně. Procházeli jsme s nimi Vídni, všude se mluvilo česky, každý kolem nám rozuměl, prostě bylo to ohromující a jenom těch ostatních 60 km nás dělilo od milované vlasti a od našich drahých, kterým patřily naše vzpomínky nejvíce v těchto šťastných chvílích svobody. Když jsme byli naproti výpravě Švédské, byl s námi na peroně prezident Rakouské republiky. Stál vedle nás, nikde žádná policie ani tajná ani uniformovaná. Kolem jdoucí jen srdečně zdravili a on skromě odpovídal na pozdravy a rozdával usměvy a se starostou Valouškem si připomněli, kdy naposled se viděli. Tak čas rychle plynul, Sokolové se slétali a kdyby skutečně mohli slétnouti do oblak, pokryli by nebe mohutnou rojnicí nad šťastnou Vídni. Ano Vídeň nám nahrazovala Prahu. Snažila se velmi. Někdy se zdálo, že každý umí česky. Vždyť sama jména prodejních domů a seznam telefonních adres neomylně potvrzovaly smíšenost a příbuznost obou národů. Vídeňáci! Nikdy Vám to nezapomenu. Výpravy z Ameriky byly posledními a tak přistupují k prvnímu bodu sokol. programu.

D I V A D L O

České divadlo-Čeští herci-České obecenstvo-Vše tak neuvěřitelné

Snad Vám sestry a bratři, ve Vídni ani nepřijde, že máte příležitost pořádati každý měsíc třeba několikrát česká divadelní představení. Lidové divadlo, jež je zváno Volkstheater je svým stylem tolik podobno našim divadelním dvoranám. Jste ve Vídni, je Vás tolik, že žijete jako doma v republice. Máte svůj Národní Dům, mnoho tělocvičen, hřišť, denní české noviny, týdeníky, ročenky, kulturní klubovny, velké knihovny, sál pro pořádání reprezentačních československých plesů, český hotel Pošta a já nevím co ještě a tak si představte, jak to působí na duši českého člověka, který žije více než 5 roků odloučen od všeho toho co mu připomíná domov, který je daleko od všeho toho, co tvoří celěk, kterého je tolik zapotřebí k životu a kterému zde v Africe, zbývá jenom hrstka podobně méně stastných krajanů a bratrů a kteří nemáme nic jiného, než to, kousiček sokolské práce a krajanské lásky mezi sebou. Pobytem mezi Vámi načerpal jsem nových sil a nových nadějí, že se brzy setkáme zase svobodni v našem českém divadle, v naši vroucně milované "Kaplička" na Prodané Nevěště. Víte když jsem viřel u Vás divadlo, bylo to něco zcela jiného co jsem prožíval, než doma. Doma jsem mohl jíti kdy jsem chtěl. Chtěl jsem se pobavit. U Vás to bylo spojeno se zábavou a soucasně jsem prožíval domov. Nebyli to ani Štěpánek, Vydra, Mošna Ed. Kohout. Byli to ochotníci. Bratř. Ochotní bratři z kanceláří, dílen, samostatní podnikatelé a tito herci nás uvedli do chvíl prožívaných v hledištích našich divadel. Jejich hra mně překvapila. Byl jsem opravdu nadšem. A co o přestávce. To bylo dojmů. Zde byla vlastně první příležitost společného shledání všech kteří přijeli do Vídne. Staří přátelé se poznávali. Poznávali se z lágrů v Německu, zdomova a tak to v této kratičké chvílce vypadalo, jakoby se rychle po velké bouři hledali ti, jež zůstali věrni. Kde žiješ? Jak se máš? Ty jsi v Kanadě? Americe? Australii? Anglái? Inu, byl zde pravý globus mnoho otázek, odpovědi a již nás zve zvonek do hlediště k ukončení hry, která byla velmi vhodně volena a to dráma od Františka Langra

J í ž d n í H l í d k a,

která svým dějem představovala hrdinné bratry jízdní hlídky, kteří nezakolísali ani tehdy, když jim šlo o životy v boji proti komunismu. Divadlo bylo úplně vyprodané a po konci představení to před divadlem vypadalo jako o slavné premieře v Praze. Tolik Čechoslováků jsem již dlouho neviděl pohromadě. Než jsme se mohli vymaniti z těchto všech

rychle plynoucích dojmů, byli jsme v týž den ve 20 hd. přítomni

S L A V N O S T N Í A K A D E M I E

Program byl rozdělen ve 2 části. První byla vážná a druhá zábavnějšího rázu. Soubor "Lumír" zazpíval Národní hymny. Br. župní starosta uvítal přítomné a promluvil o 90. letém výročí a práci Sokola ve Vídni. Odnáším si obdiv pro starostu Weiraucha, pro jeho houževnatou práci, skromnost a zjistil jsem, že jeho příkladným jednáním získal si lásky a sokolského respektu všech svobodných vídeňských jednot. Na akademii byl přítomen starosta měšť. Vídně: Bratr poslanec Jiráva, člen vídeňského parlamentu uvítal hosty za město Vídeň a připomel ve svém projevu mnohé boje Sokola a celé české menšiny v R. Domě a to hlavně za nacistického režimu a zduraznil, že tyto svátky mohou být pořádány jenom proto, že jsme vstali činně a oblohmí proti všem nacistickým nástrahám, které se nikdy ničeho neštítily a neštítí. Program akademie byl vysoce kvalitní, pečlivě připraven a předveden. Klavírní sóla sestry Zajicové, která je absolventkou mládežnické školy ve Vídni, recitační pásmo vzdělávacího odboru mládeže D. V. Jednoty, Dvořákovy Slovanské tance a Adaggio z baletu "Silvia" tančila sestra Macholanová a bratři Ludvík a Karel Musilovi, člen balet. souboru stát. opery ve Vídni. Měle v sestavě br. dr. ing. Rákosník a Šletov: vzpomínky a zvuky ze "Slovanského jihu" byly předvedeny i s 25 členy, souborem balalačkového orchestru. Pásmo národních písní Inka Eberlová: Děln. těl. jed. "Comice" a OREL, prostná cvičení. Z hostů americké sokolky z Nového Yorku "Měle" sešit. s. Provazníková. Sokol z Říza "Sokol z Říza" a Sokol Londýn tance národních písní. Tak byla dvorána hoj. Pošta svědkem akademie, která byla tak navštívena, že nebylo místa, kde by se mohl někdo posadit, ani bezmála postavit. Vše bylo náležitě uspořádáno a každý měl číslované místo. Jenom ti, co stáli, dali přednost těm, kteří přijeli za "všech koutů světa".
Byla to světová **A K A D E M I E**

Po celou dobu pobytu ve Vídni bylo možno stravovat se v Nar. Domě. Kuchyně byla domácí a hlavně "Naše". Sestry a bratři se střídali a sami obstarávali obsluhu. Bylo to tím srdečnější. Gulášovou polévku přinesl advokát, vepřovou knedlík zelí dr. medicíny, pivečko přímo od čepu, co zde v Maroku vůbec neznáme roznášeli ochotně sestry a bratři. Nikdo nezahál, vše mělo živý proud. Všude byla sokolská povinnost a láska k práci tak viditelná, za to až dojíralo. Zpívalo se ve všech koutech Nar. Domu.

Kytary,harmoniky doprovázely společnosti všech kteří se radovali z těchto krásných dnů.Zde jsi slyšel "Ta naše písnička česká" tam zas "Zalief Sokol bjelý fták"tu "Oraha je krásná" a tak nestačil rádiový reportér který přijel mezi nás, až z Mnichova přecházeti od jednoho k druhému,aby se svoji vysílačkou zachycoval interviewy a vlastenecké písně které patřily těm našim doma.To bylo pozdravů,slz,někteří nemohli dojetím ani vzkázati domů,jak se jim hrozně stýská,jiní zas pevným hlasem vyřizovali brzské Na Shledanou,malebné kroje dodávaly plné krásy a tak to vypadalo jako u Sv.Antoníčka,kde se sešel celý národ. Starosta Weirauch ani u těchto služeb nescházel.Přinášel židle,staral se,zda každý je obsloužen neboť zahrada,sál a všechny místnosti byly přeplněny.Šnad se na mě nebude hněvat,ale i s koštětem v ruce jsem jej přistihl. Znal jsem mnoh přítomných z lágru,bylo jich opravdu hodně,yšichni se mi zdáli býti jiní,měl jsem pocit,že každý se chce radostí objímat-křičet-křičet do celého světa:Zde je to pouto silnější než všechny strašlivé zbraně,zde jsou atomy bratrství a lásky které vysvobodí naší zotročelou vlast. Vzpomínalo se na domov ze všeho nejvíce,hovořilo se o nových existencích v Anglii,Holandsku,Belgii,Němecu,Kanadě,Africe,Austrálii,Americe a nikdo si neztěžoval.Každý ví,že chlebiček je o dvou kurkách ,jenom když se chce.A komu by se nechtělo, když může po celém světě tak,jak jsme roztroušeni,svobodně pracovat, pro sebe,rodinu a tak současně pro celek.Kde síla se napne,tam se dílo podaří.Podařilo se Vám to a tím také se vše zdařilo i nám.Všichni Sokolové na celém světě jsou Vám vděční za tyto sokolské svátky,ve kterých jsme prožili tolik nádherných dojmů,všichni jsme jednoho cíle, jsme jedna veliká rodina-silná a stále silnější nad všechna nepřátelství a nepochopením některých jedinců.Věrní zůstaneme,náš svobodný Sokol si udržíme.Přežili jsme mnohé,oddolali nacismu a přemůžeme i komunismus. V této náladě jsme se rozešli do svých ubykací,abychom zítra uvítali nový den, slavný den kde zazní fanfáry Sukova pochodu

"V N O V Ý Ž I V O T "

na Křišti Českého Srdce dne 1.července 1956 kde bude zahájen

S O K O L S K Ý S L E T V E V Í D N I

Vypodalo to jako před Strahovem. Stovky aut neměly dosti místa. Proudý diváků,kteří se scházeli,aby pozdravili cvičící,aby byly svědky,že "Ve zdravém těle - zdravý duch.Přišli shlédnouti

Pod náčelnickým můstkem byla umístěna asi 25ti členná dechová "Česká Kapela", která vítala již nejméně hodinu před zahájením hosty sokolskými pochody a po 15.hod.br.st.Weirauch zahájil HLAVNÍ SLETOVÝ DEN.Po jeho proslovu promluvili zástupci korporací města Vídně, starostvé br.Prchal a dr.Hřebík a sestra náčelnice Provazníková, která ve svém projevu zdůraznila velkou radost nad svými "Káňaty", vzdala dík a uznání jak při závěrečných zkouškách dobře cvičili s jakou láskou a chutí a poděkovala hlavně za to, že odmítli sami, i jejich rodičové, několikadenní zájezd zdarma do Československá, který v posledních chvílích před vystoupením nabídli komunisté, jen aby poškodili a znemožnili naše vystoupení. Jsem na Vás hrda .Vám cvičenci, Vám budiž vzdán dík, že se jim to nepodařilo. Několik dnů před veřejným cvičením bylo počasí nejisté.Stále poprchávalo, ale přeci jen v tento hlavní den konaný v přírodě, byl obdařen slunečkem, které se hřejivě usmívalo a jako by se radovalo s námi.

Za naší jednotu zúčastnila se v kroji sestra řiřina Finková společného nástupu -----Vztyčení vlajky --Hymny --Fanf. V NOVÝ ŽIVOT a již, již proudili Sokolové a Sokolky a na půdě po které pochodovali, jako by náhle vyrůstalo luční kvítí plné svěžesti, síly pod sokolskými prapory a kolem se rozléhal pochod "OREJ MÁTI OREJ, AŽ NEBUDEŠ MOCI, SOKOLA ZAVOLEJ" Bouře nadšení neustávaly.Sokolské NAZDAR nemělo konce.Slzy nadšení tentokráte proudily naplno.Teď bych si býval nejvíce přál, abychom všichni kdož žijeme v dalekém Maroku, seděli vedle sebe, dívali si vzájemně do očí, snad bychom se pevně drželi za ruce, jistě naše srdce bila by jedním tempem.Jak jsem vzpomínal všech, kteří by potřebovali tak nutně prožívat tyto okamžiky.Vidět svůj pravý národ, který opustili před mnoha lety, jak zde v těchto místech je nezměněn.Cítil jsem za sebou na tribuně, jako by seděl mezi námi náš drahý tatíček T.G. Masaryk. Vzpoměl jsem si na naše děti v Maroku, na jejich stejné kroje s těmito jež před námi pochodují, na jejich mámu krajanku Miklíkovou, Jak by ji to slušelo pochodovati pod těmito prapory.Litoval jsem každého koho v Maroku mám, že nemůže býti se mnou. Je to vše tak těžké vypsati.Je nutné býti přítomen a prožívat. Po dekorování praporů, jehož stuhy připínaly zahraniční jednoty jako pozdravy ze všech končin světa, následovala

PROSTNÁ ŽÁKYŇ sest.s.Teplá Štruncová-hudbu J.Seehak

PROSTNÁ ŽÁKŮ seat. a hud.složil br.Jiří Včelák

HRY ŽACTVA -PROSTNÁ DOROSTENEK s kroužky s. Matějcová hud. K. Matějovec
PROSTNÁ DOROSTENCU br. J. Bryška, hud. J. Seehák

Sestro Provazníková měla jsi pravdu "Káňata" jsou skvělá.

PROSTNÁ ŽEN s jedním kušelem s. Provazníková-hud. J. Seehák

Zde opravdu bylo vidět tolik Čechoslováků, až se mně točila hlava. Mnoho jich ještě dodatečně přijelo auty z Německa přímo na Slet a tak se znovu připojovaly stále tytéž otázky, hovořilo se hlavně, jak je Slet krásný, jak se vše vydařilo a jaký velký morální význam má vše to, to co uskutečnili naši Sokolové v Rakousku. Naše srdce patřila jim, jejich nám a dostáváme se k druhé části Veřejného cvičení kde následovaly: Odbíjená-košíková - lehká atletika - štafetový běh. Jednota XV předvedla zdařile část "KLÁDINA" -- NÁRADÍ. Muži - ženy - DOROST. Bylo vidět i cvičit muže starší 50 let. Prostná cvičení mužů, jež složili a vypravili br. Kuchnovský a Nekovár byla velkolepá. Jednotné pohyby udržování zákrytů bylo důkazem kázně telocvičen celého Rakouska. A opět muselo přijít jako při všem v těchto svátcích něco, co převyšovalo nad očekávání.

T A N E C , P - O D M Á J Í

sestavila setr. Vokáčová

Zde byly barvy našeho národa. Kroje-Svěrázné písně a tance v kruzích které se uzavíraly, rozšiřovaly-Hned jsi byl v Čechách, hned na Slovensku, Slovácku-Hodonínské -Domažlické chlapci a děvčice. Písně všech slovanských duší. Byla to prostě velkolepá podívána. Potlesk snad museli slyšet i naši doma, kteří nesměli přijetí těch několik km mezi nás, snad proto, aby neopustili ZEMĚ ŠĚASTNÝCH LIDÍ.

Po sejmutí vlajky za sokolských pochodů opuštělo hlediště přes 8.000 diváků. Vycházeli jsme, jako bychom byli omytí od všednosti života, jako bychom se znovu narodili, potkalo nás nevýslovné štěstí prožívat chvíle, jež prožíval náš národ v dobách svobody.

AŤ ŽIJE ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA-AŤ ŽIJE DUCH SVOBODNÉHO SOKOLSTVA

a po těchto pocitech jsme opět v Nár. Domě na SOKOLSKÉ VESELICI, kde tatáž dechová hudba hrála a zpívala v tempu polek a valčíků naše Myslivecky-Koline-Spějme dál a ve 23.30 se snámi loučí a tvoří se nové skupinky zpěváků. Seznamujeme se blíže s našimi sestry a bratry ve Vidni pochvalujeme jejich kuchyň, děkujeme za vzornou obsluhu a v pravý okamžik hajdy NA KUTE. Národní Dům se zavírá, aby v příštích dnech byl svědkem hlavních jednání, kde na pořadu jsou

sch ze EVROPSKÉHO OKRSKU ,pak SLAVNOSTNÍ VALNÁ HROMADA a konečně
VALNÝ SJEZD SVOBODNÉHO SOKOLSTVA V ZAHRANIČÍ.

Na schůzi Evropského okrsku byly čteny předsednictva, funkcionářů, jednot
v nichž za naši jednotu podal zprávu br. starosta Peroutka, stručně
vyličil život jednoty v Maroku a zmínil se o tom, že nemáme cvičebny a
dostatek materiálu pro sokolskou práci. Ihned za malý okamžik přináše-
jí vídeňští bratři, kteří byli přítomni jako hosté, celou řadu sokolských
příruček jež naše africká popelka tolik potřebuje. Po přečtení všech
zpráv, bylo uděleno absolutorium odstupujícímu výboru, zvolen byl výbor
nový ve kterém zůstává nadále starousto br. Valoušek.

V příštím čísle oznámíme podrobnosti všech jednání, neboť jako každá ji-
ná jednota, dostaneme výsledky a pokyny s jmenovitými seznamy nových
funkcionářů. Týž den za podobného pořadu konala se

S L A V N O S T N Í V A L N Á H R O M A D A

U této příležitosti byl čten mezi mnoha jiným náš pozdravný telegram
a předána "ZDRAVICE" Zdar Sletu ve Vídni. Naše delegace jako ostat-
ní dostala v upomínku od br. Weiroucha jeho perokresbu, která bude při
nejbližší příležitosti předána naší jednotě. Program a průběh byl
velmi podoben Slavné Valné Hromady byl velmi podoben

S J E Z D U S V O B O D N É H O S O K O L S T V A V Z A H R A N I Č Í

přecházím proto ihned k tomuto vrcholnému bodu, o kterém jsem se zmínil
již v úvodu. Sal Národního Domu byl vyzdoben květinami a vše bylo v
jakémisi očekávání něčeho mimořádného.

Sjezdu předsedal starosta pařížské jednoty br. Živný, ale předal tuto
čestnou funkci přítomnému župnímu starostovi br. Weirauchovi, který
prohlásil sjezd za zahájený. Udílel postupně slovo všem, jež byli pře-
dem ohlášení a zde bylo nejlépe vidět jak je zapojen Vídeňský Sokol do
spolupráce se všemi institucemi jichž delegáti ve svých projevech oce-
ňovali význam a poctivou práci Sokolů, kteří vždy pevně a za všech osob-
ních nebezpečí stáli pevně po boku těch, kteří vedli boj proti nacismu
a kteří zůstali a zůstávají společně na bitevním, křehkém poli proti
největšímu nepříteli komunismu. Činilo to na mne dojem jako na průvodu
Prahou při našich sletech, kde jednotlivá města, okresy, župy, korporace
pochodovaly za svoji standardou. Po každém proslovu bylo voláno NAZDAR
a po ukončení projevů promluvili starostové br. Prchal a dr. Hřebík.

Ovzduší bylo přeplněno láskou, bratrstvím, každému bylo na tváři jasné viděti jak si vroucně přeje a jak touží po sjednocení všech a když mělo dojít k volbám, promluvil celý sál bez volebních lístků jásotem, všichni povstali a provolávali přání, přání pevné, rozhodné, jasné o

S J E D N O C E Ň Í S V O B O D N Ě H O S O K O L S T V A

Toto rozhodnutí pohnutě prohlásil star.br. Weirauch za odhlasované, všichni se objímali a byli jsme šťastni z tohoto vítězství

"Naše věc sokolská není pro strany, ale pro národ veškerý"

Všichni za jednoho, jeden za všechny^y. Bratři Weirauch, Hřebík, Prchal, s. Provazníková mnoho ještě dodali ve svých závěrečných slovech a všichni jsme se shodli v jednom. Pracovat! Cvičit! Přesvědčovat! Kázat! Výchovu naši mládeže! Otít všechny ty krásné ideály sokolské a být věrnými žáky našich učitelů, zakladatelů Tyrše a Fugnera a do všech možností plniti povinnosti k národu. Co znamená toto sjednocení? Jaký bude mít význam? Co představuje tento celek?

Až do dne 2. července 1956, jest možno rozdělit Sokolstvo na čtyři hlavní organizace, to jest Americkou Obec Sokolskou s 86 jednotami, Slovenskou TJS se 197 jednotami, Ústředí Československého Sokolstva v zahraničí s okrsky austrálskými, argentinskými, evropským, kanadským a posléze Sokolská Župa Vídeňská s 11 jednotami. Ovšem nesmí se zapomenouti, že Sokolská Župa Vídeňská, lépe řečeno Rakouská nikdy nepřestávala plně státi za Českosl. Obcí Sokolskou v CSR a po únorovém puči v r. 1948 zůstala věrně za Ústředím Československého Sokolstva v zahraničí.

Činnost všech těchto organizací byla nadmíru houževnatá, živá a to nejen na poli kulturním a tělovýchvnm, ale také po stránce materiální.

Existují jednoty, které disponují opravdu pozoruhodným kapitálem.

Na př. Slov. Těl. Jed. Sokol v Americe má 23.000 členů a majetek sokolský má hodnotu 6 milionů dolarů. Svobodné Československá Sokolstvo v zahraničí představuje morální a fysickou sílu, o kterou se může čsl. exil skutečně bezpečně opřít. Sokolové nikdy nezradila a také nezradí. Budou mezi prvními, kdož budou otevírati brány té věznice, kterou je dnes vinou komunismu naše ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA. Hymny jež jsme zazpívali, zakončily historický okamžik, jež bude vepsán do dějin všeho svobodného Sokolstva.

Konečně přicházím k úplnému zakončení všech těchto bohatých událostí

VĚČER NA ROZLOUČENOU

Tančili, zpívali jsme při novém, všem zast. českém tanečním orchestru a nikdo si nechtěl připustit, že jsou to poslední chvíle, jež trávíme mezi svými hostiteli. Ani zde nechyběl bohatý program a s písněmi, hudobními čísly se loučíme, fotografujeme, rozdáváme adresy, podepisujeme pozdravné lístky, prosíme jeden druhého: Ozvy se příteli, víš ve světě jak smutn. Nezap men napiš. Byl to vše krásné vid. Já na to nikdy nezap menubratrské NAZDAR -Záplat Bůh za všechno to krásné a svobodně

NA SHLEDANOU O NOVÉM

V ŠEŠOKOLSKÉM SVĚBODNÉM SLEŤĚ V PRAZE

Karel Fink

Casablánca srpen
1956

-9-

Vážení přátelé, sestry a bratři!

V předcházejících oběžnicích bylo oznámeno

Z a l o ž e n í k n i h o v n y

Dosud bylo věnováno na 50 knih a brožur, včetně s knihami, jež jsme dostali od našich přátel ve Vídni. Dekujeme všem dosavadním dárcům a zdvořile upozorňujeme, že pokladní naši jednoty sest. Finková přijde k Vám Vás poprosí o další přírůstek do společné knihovny, která má být po nejdříve otevřena. Je ovšem mnohem příhodnější, zasílati přímo na adresu

UNION SPORTIV SOKOL restaurant "SLAVIA" 152-M. Roháčův

Jména dárců budou v příštím a pak postupně v dalších číslech oběžníků oznámena. Takto upozorňujeme své přátele, sestry a bratry ve světě a prosíme o informace, kde možno knihy vhodné pro sokolskou knihovnu zakoupiti.

Na pilné čtenáře se upřímně, těší

J. Blecha,
knihovnick.

POZNAŇ - ČERVÁNKY SVOBODY?

Zase padly desítky lidských životů, zase tekla krev. Krev lidí nevinných, bezúhonných, krev lidí, kteří nechtěli nic jiného, než to nejprostší, co je životní zásadou v každém civilisovaném, demokratickém státě: svobodu. Ano, svobodu; svobodu říci to, co si každý myslí, svobodu jednati tak, jak se každému zalíbí v rámci demokratických zákonů, svobodu pohybu, čili jinými slovy uznání zásady individuality a respektování lidských přirozených a vydobytých práv. Krev lidí, kteří kromě těchto stěžejních zásad chtěli ještě něco jiného, něco živelného a pudového: chtěli ukojiti hlad. Každá žijící bytost snese nesmírně mnoho: útrapy, odříkání, porobu, útisk, ponížení... Avšak jedná-li se o hlad, jakákoliv žijící bytost ztrácí pojem o přirozených zábranách a nic není tak velikého, žádná překážka tak nezdolatelná, aby zabránila ukojení tohoto prvního a životního pocitu.

Krvavé dny poznaňské... Uplynulo sotva několik týdnů a už pojem Poznaň vešel do dějin tak jako vzpoura dělníků východního Německa před několika roky. A co my? My, v našem bezpečném exilu, my s naší nadějí a vírou, že se jednou probudíme z toho tíživého snu. A také my, my s pevným odhodláním vydobýt si jednou cestu zpět, ať po dobrém nebo po zlém, a říci tam našim doma, že jsme nehradili, že jsme zůstali věrni těm myšlenkám, kterými jsme byli prochnuti, když jsme odcházeli. Podívejme se na ponaučení krvavých dnů poznaňských, střízlivě:

Předně konstatujme hrůzné fiasko leninsko-stalinsko-bolševistické hospodářské theorie. Protismyslná, nepřirozená hospodářská a politická nauka, slepě prováděná zfanatisovanými, samozvaně se vyšinuvšími jedinci bez náležitého vzdělání ni kompetence. Demagogická theorie, která slibovala lidem nebe na zemi jedině za tím účelem, aby počet partajních legitimací se zvětšil a tím také počet usměrněných hlasů při volbách, a která ve skutečnosti přinesla lidu jedině hlad a nouzi o nejpotřebnější a nejprostší spotřební statky denního života. A to jedenáct let po válce, kdy jiné, tak zvané kapitalistické státy zápasí s problémy nadprodukce. Není to výsměch té nejzákladnější logice? A kdo jednou bude skládat účty za kriminální hospodářsko-politické pokusy na těle národa ruského, porobeného již téměř 40 let, a na těle všech těch slovanských a jiných národů, úpí-

cích pod komunistickým jhem ? To bude výmluv, tak jak jich bylo plno v Norimberku: to já ne, já jen vykonával příkazy velkého vůdce. Avšak velkého vůdce Stalina zatím žerou červí a jeho nástupcům se z té strašlivé tragikomedie zatím jenom točí hlava a zoufale hledají, jak se z toho bahna dostat ven. Stalin, o kterém ještě nedávno všichni ti směšné poskokové, ať už se jmenují Jeannette Vermeersch, Maurice Thorez, Harry Pollit, Palmiro Togliatti, "generál" Čepička, Wilhelm Pieck atd /řada těchto loutek je hodně dlouhá a nemáme v umyslu sestavovati adresář kandidátů blázince nebo čekatelů guillotiny/, neznali jiných slov než výrazů "zbožňujících", nuže Stalin se stal strašidlem neosice pro lidi svobodné a s jasnou soudností, ale pro všechny ty loutky a o příslušovace, kteří nevedí, jak se toho břemene, toho jeho "dějinného odkazu" zbavit. A zatím co si Zápotocký, Cyrankiewicz a jiní vrchní kápoové lámou hlavu, kam toho geniálního Stalina a ty jeho ještě geniálnější rozumy strčit, aby lidstvo na ně rychle zapomnělo, ten prostý lid za železnou oponou pokračuje v cestě k bídě, hladu, útrapám a starostem. Jak strašný zločin páchají komunističtí doktrináři; je si toho svět vůbec vědom ?

A druhé ponaučení: Ať je tomu jakkoliv, ať je teror sebekrutější a policejní dohled na soukromé myšlení sebe přísnější, vždy se na světě najdou lidé, kteří opovrhnou jakýmkoliv strachem a kteří zautočí třeba i na obrněné vozy holou pěstí. Lidé, kteří hude všechno na světě kladou jednu myšlenku: svobodu. Svobodu, pro kterou je nutno bojovat, svobodu, pro kterou je nutno i obětovat. A je až podivuhodné, jak dokonale se kryjí tyto zásady s naukou našeho stěžejního státníka T.G. Masaryka, jenž nepřestal hlásat, že proti zlu je nutno bojovat.

Za několik let všechny osvobozené národy ze zemí za železnou oponou budou v hluboké úctě vzpomínati krvavých dnů poznaňských. Za několik let desítky milionů lidí ve stejnou chvíli se budou němě skláněti před světlou památkou poznaňských nositelů červánků svobody. Avšak zatím je na nás, abychom burcovali svědomí světa, abychom probouzeli ty, kdož jsou omámeni okamžitým pohodlím, blahobytem nebo zdánlivým klidem a abychom připravili ty miliardy lidí, kteří jsou přístupni rozumnému uvažování, ke konečnému boji. A abychom také řekli všem na druhé straně barikády, kdož naslouchají denně našim slovům s nadějí a důvěrou, aby neplýtvali silami a aby zbytečně neutráceli mladé životy. Zajisté, poznaňská krev zavířila hluboce svědomím světa a nebyla bezúčelná oběť poznaňských dělníků a studentů. Ale to nebyla

ještě ta pravá chvíle. Jednou přijde den, kdy jedním pohybem vstanou miliony bojovníků od Aše po Brest-Litovský, od Gdansků po Bukurešť, od Rigy po Sofiu. Jednou přijde den, kdy se budou vracet k rodným krbům ty statisíce exulantů, kdy se jimi bude hemžit nebe. A budou se vracet v jedné ruce kulomet a v druhé mír. V jedné ruce meč a v druhé lásku. Jednou přijde den, kdy se bude účtovat za všechny zločiny: za Katyn, za Berlín, za Poznaň, a za všechny ještě budoucí krvavé stanice křížové cesty porobených národů.

To bude také den, kdy Vy, poznaňské oběti, dojdete plného ocenění. To bude den, kdy v slzách, ale s radostným díkem v srdcích svět zjistí, že Vaše oběť nebyla marná.

Roman Hub,
místostarosta.

• M A M I N C Ě K S V Á T K U •
Z d ě n e k K y n c l

Casablanca dne 3. června 1956

00200200

Mamince k svátku kytici růží
je příliš málo, já bych ji přál
by slunko jí celý rok hrálo .

Jě tomu dávno, však né tak dávno,
bych neviděl ji zase, ona se dívá
já hrám si na terase.

Dnes oči tmavé už mnoho vrásek zdobí
a vlasy bílé má, však když se na mě
podívá, - ne, ona se maminka nezlobí,
pěkně se usmívá.

Což světa bohatství a prostovzdušné
paláce kde vše se zlatem trpí, ..
mohou mi nahradit Tvé hlavy
stříbrošedé kvítí?

Ruce Tvé sedřené, když hladily mě
jemně, tehdy jsem to tak necítil, ---
dnes vzpomínám, srdce bolí a steskem
je mi tak divně.

Jak rád bych znovu natrhal, kytici
růží s divokým bodláčím, až krev by
tekla, dal bych ji v ruky Tvé, jímiz
jsi svetr můj pletla

Jak nevděčným jsem mohl být,
tys ve starosti o mě žila
hlava Tvá čekáním víc a víc
šedivěla.

Je možné, že srdce mé,
jenž Tvojm tempem bilo, ..
ve světě velikém jsem sirotkem
od Tebe upustilo.

Láska všech žen se nevyrovná
lásce Tvoji, ty poznala jsi
na očích, když srdce něco bolí.

Mamince k svátku kytici růží,
to málo je, však jak rád bych
ji dal, pohlédnout - pokleknout,
zulíbat ruce,
pak štěstím se u ní rozplakal.

0000...0000

... kterou pořádalo sdružení Čechoslováků v Maroku dne 5. června 1966 v místnostech restaurátu Slavia, bylo nejkrásnější a nejvíce živé a taktéž, které jsem za svého pětiletého pobytu v Maroku zazřel. Klubovna, která byla úplně nově vyzdobena, měla opravdu vhodnou "křivost". Díky se rozhovely ze svých dětí a vyjelo se rozpravili s nimi. Byl to takový to program. Rozhodli se, že to bylo divné, co do toho toho pořadu se týče. A jak Miklíková se ograďou se svými kartami psala. Byl to velký kus práce a trpělivosti s těmi nejmenšími. Bylo zajištěno, kdo by dovedl úsilí, které všichni vyvinuli.

Nedá se ani mluvit o programu; to nebyla akademie, nýbrž pestrý sled písní a tanců, vystoupení sólistů i sborů, pročitěný přednes básní. A vždy jedinými herci byly naše malé československé děti a vždy středem a jediným bodem, ke kterému se vše vzpínalo, byly naše československé matky. Naše drahé maminky, bez nichž a bez jejichž obětí bychom ani nemohli nikdy žít a vyslovit ta slova díků, která vůči nim pocítujeme.

Program byl rozdělen na dvě části, ale vrcholným a vsutku nezapomenutelným bodem bylo, když se naše děti rozlétly mezi obecenstvo a s usměvem rozdaly každé přítomné mamince kytičku květin.

Ještě jednou srdečný dík krajance Miklíkové a všem malým i velkým, kdož se přičinili o tak krásný večer. A přejme si, aby takovýchto ušlechtilých podniků, uspořádaných v nezvykle bratrské shodě, bylo více.

K.F.

Což nemá blaha více ani hoře
ta krásná zem jež dělí bouřné moře?

Mne nevábí nic dále v svět,
mně všude je tak jedno,
mně nevábí nic k vlasti zpět
tam doma je tak ledno.

Však ne!
Když první kvítek na hrobě se třese,
když první skřivan nad hřbitov se vznese,
tu přec bych náhle doma býti chtěl,
bych utřel kvítko,
zachvěl se - a šel

Jak se nám to jelo.

Připadl mi úkol bych popsal naši cestu na slet do Vídně a jelikož nejsem žádný spisovatel, popíši jí tak jak to ve skutečnosti bylo bez jakýchkoliv příkras. Úvodem chci jen zdůraznit, že na tuto cestu se přihlásilo mnohem více členů naší Jednoty ale postupem času odpadali jeden po druhém z těch či oněch důvodů. Většinou to byla dovolená kterou si každý na tak dlouhou dobu nemohl popřát. Na konec zůstali jsme čtyři kterým to nedělalo žádné obtíže a to bratr starosta Peroutka, sestra a bratr Finkovi a má maličkost. Jednota nás zásobila na schůzi řadou pokynů jak a co smíme dělati a jak se chovati co by dobří sokolíci v zemích které budeme projížděti a hlavně ve Vídni. Potom nastalo horečné balení a schánění různých maličkostí a v neděli dne 17 června ve dvě hod. ráno jsme vyrazili od rest. Slavie směrem na Ceutu. Bratr Peroutka opatřil všech potřebná visa začež mu touto cestou děkuji neb jinak bychom se asi do Vídně nedostali. Do Ceuty jsme se bez jakýchkoliv obtíží dostali asi v 8 ráno neb Volkswagen Bratra Finka jel bezvadně jak tomu vlastně bylo po celou cestu. Po povrchních celních prohlídkách jsme zajeli na loď která nás měla odvézt na druhou stranu do Evropy. Nálada byla výborná a všichni jsme byli v očekávání věcí příštích. V 10.30 jsme odrazili od břehů Afriky kterou jsme na čtyři týdny s lehkým srdcem opouštěli. As za hodinu za krásné pohody viděli jsme již Gibraltar, načež následovalo obligatní fotografování a filmování jakož i připravování se na výstup již v Evropě. Kolem 12 hod. jsme konečně přistáli u mola Algeciras na španělské půdě a po nezbytných celních formalitách jsme již ve 2 hod. odpo. odstartovali směrem na Malagu. Po nekonečných serpentínách a stoupání a klesání dostali jsme se již rádně unaveni blízko Malagy, kde jsme ve velmi pěkném hotelu u moře za nekřesťanské peníze přenocovali a ráno po zběžné prohlídce Malagy rozejeli se dále směrem na Madrid. Po opravdu velmi slušných silnicích a projetí Granady, Jaen, Linares a Vadepe~~max~~ penas většinou míst která jsme neměli času podrobně prohlížeti, přijeli jsme do Aranjuez města nedaleko Madridu, které je opravdu překrásné. Jest to starobylé město dosud zachovalé, okolo něhož jest jakýsi průplav takže tone v zeleni což bylo obzvláště nám Afrikánům velmi simpatické. Ve městě je posádka vojenská jako vlasně ve většině měst, lidé jsou velmi úslužní až na to, že vzbudili jsme velké pohoršení tím když vystoupili jsme z vozu v šortkách což neobešlo se bez různých poznámek kterým jsme raději nerozuměli a velkého doprovodu dětí které z toho našeho vystoupení měli asi velkou zábavu. To ale bylo všade po celém Španělsku když jsme v některém městě zastavili a chtěli se trochu projíti. Na to však jsme si již později zvykli. Do Madridu jsme přijeli kolem 9 hod. večer a mohu říci, že toto město udělalo na nás svoji výstavností a večerním ruchem veliký dojem. Chodili jsme velmi dlouho po ulicích a nemohli se nasititi té krásy jako jsou různé osvětlené fontany, pomníky a různé pamětihodnosti tohoto sídelního města. Ale vše má svůj konec a tak na druhý den ráno rozejeli jsme se směrem na Barcelonu kam jsme ještě večer dojeli. No a jelikož jsme měli tento den na 700 km. za sebou tak jsme nechali prohlídku města až na ráno. Barcelona daleko pokulhává svoji výstavností za Madridem neb je to vysloveně obchodní město a jelikož již nebyla sezona tak jsme sex ani na býčí zápasy nemohli podívati. Nezdržovali jsme se příliš a chtěli jsme být alespoň trochu blížeji cíli naší cesty a proto jsme v krátkosti dorazili na Španělské hranice a to do Figueraz kde jsme nakoupili ještě nějaké drobnosti jako památku na Španělsko a po celní prohlídce ocitli jsme se na půdě Francie. Ještě chci podotknouti, že poblíže Barcelony pokoušeli jsme se o campování ale nechali jsme toho jelikož bychom se asi do Vídně nedostali zásluhou komárů kteří, ještě než jsme naše stany postavili, se na nás vrhli jako hladoví vlci takže jsme měli málo času na opětně

sbalení a prchnutí z míst ze kterých jsme měli ještě několik dnů památku na naši kůži. Po příjezdu do Marseille a prohlídce tohoto velkého přístavu města kde právě v tu dobu kotvilo více než tisíc lodí Amerických i s lodí létadlovou, jsme druhý den po obdržení vis Rakouských jeli dále a to po překrásné Francouzské riviéře jako Cannes, Nice, Monaco. Zde jsme navštívili bratra Neheru, který nás velmi přátelsky přijal a pohostil a kde dlouho do noci jsme hovořili o našich slastech a strastech v Jednotě. Podívali jsme se též na hernu v Monte Carlu jakož i na palác ve kterém sídlí nyní Grace Kelly a jejích svačební jachtu která kotvila v přístavu. Po srdečném rozloučení s bratrem Neherou jeli jsme dále a to směrem na Janov a Benátky. Janov tak jako každé velké přístavní město jest poměrně špinavé a zapáchající a tak v krátkosti jsme se s ním rozloučili a jeli přes Piazence, Bréscia, Verona a Padova do Benátek. Po celou cestu jsme měli krásné počasí a jen jsme přijeli do Benátek tak začalo pršet z čehož jsme velkou radost neměli. Přes to však jsme udělali několik snímků a to jak z náměstí sv. Marca tak i u Canal Grande. Navštívili jsme také s určitými potížemi katedrálu protože sestra Finková neměla povolený přístup v dlouhých kalhotách. A tak jsme jí dali přes sebe nepromokavý plášť a tím usla pozornosti strážci katedrály. Prohlídka opravdu za to stála neb mimo Říma je málokde viděti tolik nádhery jako právě v této. Jen na stropě je zlatých ornamentů ve váze 250 kg. zlata a na sošce panny Marie je dražokamů asi 300 kusů. Po celé cestě setkáváme se s cizinci z nichž Holanďané Švédové a Němci vedou. V Benátkách to vypadalo jako by tak zasedala nějaká Společnost Národů. Samý cizinec hlavně na náměstí Sv. Marca kde to byl hotový Babylon. Tamější holubi jsou však dobrými propagátory cizineckého ruchu a měřiní naprosto žádného rozdílu a jejich přítulnost patří každému. Nedorozuměním jsme předpokládali, že musíme být ve Vídni již 26 června na místo o čtyři dny později a tak s těžkým srdcem jsme opouštěli tato krásná místa a v brzkou jsme vjížděli do Rakouska. Jak jsem již výše uvedl jsou po celé cestě silnice v bezvadném stavu takže je radost po těchto jeti. Po kratší zastávce v Klagenfurtu jeli jsme dále okolo překrásného jezera Wörthersee kde jsme také opláchli naše kosti v chladné vodě z okolních Alp a dne 25 června večer pozdravili jsme Vídeň o jejímž pobytu přenechávám slovo br. Finkovi..... Dne 4. července, sklíčení a dojetí že musíme již opustiti tu Vídeň která k nám byla pravou matkou, a na kterou zůstanou nám ty nejkrásnější vzpomínky, vracíme se zpět směrem na Salzburg. Zde pomocí lanovky vystoupili jsme do výše asi 3000 m. odkud jsme měli překrásný rozhled na Alpské velikány. Dále vedla nás cesta do Innsbrucku a přes Landeck a Faldkirchen a po přenocování ještě na Rakouské půdě, jsme přijeli druhý den do Zuríchu. Po prohlídce města odejeli jsme do ~~Zmkkk~~ Zuhru kde měl bratr Peroutka známého a u něhož jsme se na několik dnů ubytovali. Několik kilometrů dále bylo nádherné jezero kam jsme se chodili koupati. Tak jsme si též konečně pořádně odpočinuli po namáhavých dnech ve Vídni a mohli pokračovati v cestě zpět a to na Lousane a Ženevu kde celou cestu jsme jeli kolem jezera až do Ženevy. Tam ještě večer obhlíželi jsme Palác Národů v jehož průčelí je deska se jménem zakladatelovým a to W. Wilsonem. Navštívili jsme též Casino kde viděli jsme pěkný program. Na druhý den jedeme dále a to přes Chambery, Valence, Nimes a pak stejnou cestou na Španělsko. Jeli jsme však cestou po pobřeží která je také krásná ale hodně kopcovitá a to přes Taragozu, Castellon do Valencie kde jsme se déle zdrželi neb Valencia je úžasné staré město. Po průjezdu Murcii a Almerii kterážto města nám již připomínají bližící se Maroko dorazili jsme dne 13. července opět do Algeciras odkud jsme se nechali po dání Adio Evropě, převézt do Tangeru. Ku konci musím ještě podoknouti, že cesta kterou jsme podnikli zanechala v nás nezapomenutelné dojmy a bude-li nám to možné v budoucnosti tak pojedeme opět.

S T O L N Í T E N I S

Činnost našeho ping-pongového odboru v hraím období 1955-56, byla velmi čilá a úspěšná. Sokolské barvy hájila tři družstva ve třech třídách, První družstvo/Šenk, Fink, Kalikín/skončilo na velmi čestném čtvrtém místě, v nejvyšší marocké soutěži "Excellence", přestože v podzimní sezoně hrálo všechny zápasy oslabeno o br. Kalikína který byl mimo Casablanou a hrál poprvé odvetné zápasy. Je třeba upozorniti, že ve všech zápasech si naši bratři vedli velmi zdatně a, že i když jsme byli v některých zápasech poraženi, byla to vždy porážka jen velmi těsná a naši hráči zaznamenali vynikající, někdy až překvapující vítězství nad nejlepšími ping-pongisty Maroka a zlepšili si tak své umístění v pořadí marockých hráčů. Oficiální žebříček pro letošní rok nebyl ještě vypracován, ale lze s určitostí předpokládati, že br. Šenk bude zařazen mezi deset nejlepších hráčů a taktéž br. Fink Jiří dosáhne s velkou pravděpodobností velmi dobrého umístění. Pro zajímavost uvádíme přehled nejhodnotnějších vítězství jedn. hráčů. Největším úspěchem bezpochyby byla dvě vítězství br. Šenka nad hráčem A.S.Casa Benzaquie mistrem Maroka 1954-55, který je několikanásobným finalistou mistr. sev. Afriky a každoročním finalistou mistr. Maroka. Je třeba upozorniti, že tento hráč se sklonil letošního roku jen před třemi hráči. Ve finále mistr. Maroka jednotlivců byl poražen hráčem Fort, v mitrovství mužstev byl poražen od mnohonásobného mistra Maroka Asnara a dvakrát od našeho br. Šenka. Z dalších úspěchů br. Šenkaje nutno jmenovati vítězství nad mistrem sev. Afriky 1956 Lameyrem, nad ~~klaxým~~ letošním mistrem Maroka Fortem, dále dvě vítězství nad hráčem Suire, kteréžto mají prakticky největší hodnotu, neboť tento hráč byl na druhém místě v loňském marockém žebříčku, který je stále až do vydání nového jediným měřítkem při hodnocení výsledků. Dále třeba jmenovati vítězství nad hráči Benjoar a Benzrhie, kteří byli až doposud lépe umístěni než-li br. Šenk. Největším úspěchem br. Finka bylo vítězství nad letošním mistrem sev. Afriky Lameyrem, při utkání N.S. Sokol-Cosuma Sport, které však bohužel není oficiálně mnoho hodnoceno neboť Lamoyre neměl loňského roku příliš dobrého umístění. O to větší vliv má na lepší umístění br. Finka v maroc. žebříčku bude mít jeho vítězství nad hráčem Suirem, který jak je již shora uvedeno byl loni na druhém místě. Dalšími úspěchy br. Finka jsou vítězství nad Benzabate, Benavente a Benzrhie, kteří měli prozatím lepšího umístění než br. Fink. Bratr Kalikín, přes to, že hrál jenom několik zápasů, zaznamenal též určité zlepšení svými vítězstvími nad Benazeraf, který je velmi dobře umístěn v pořadí marockých hráčů a Benzrhie. Z nižších tříd nutno upozorniti na několik vítězných zápasů Sahyouna a Knoblocha, takže i tyto dva hráči budou s určitostí umístěni v marockém "žebříčku". Uvádím pořadí mužstev v jednotlivých soutěžích.

EXCELLENCE

1. A.S.Casa	28	bodů
2. Cosuma Sport	28	,,
3. U.S.M.S.	22	,,
4. U.S.Sokol	16	,,
5. C.S.Energie	14	,,
6. Manutention	12	,,

HONNEUR

1. R.A.S.	30	bodů
2 F.S.R	27	,,
3 U.S.M.S.	22	,,
4 Belvedere	21	,,
5 Manutention	21	,,
6. U.S.A.C.	20	,,
7. A.S.Casa	18	,,
8. U.S.Sokol	17	,,
9. O.S.K.	17	,,
10. Cosuma	16	,,
11. F.U.S.	14	,,
12. C.S.Energie	10	,,

I. division

1. F.S.R.	33	bodů
2. A.S.L.F.	31	,,
3. Manu	27	,,
4. Belvedere	27	,,
5. R.A.S.	22	,,
6. A.S.Casa	20	,,
7. U.S.Sokol	18	,,
8. U.S.M.S.	16	,,
9. C.S.E.	14	,,
10. F.U.S.	11	,,
11. Cosuma	9	,,
12. A.S.D.M.	8	,,

pokračování sport. referátu:

V týdnu od 10 do 17.6. uspořádala maroc. liga stol. tenisu mezinárodní mistr. Maroka jednotlivců, jež bylo odvetou ofic. mistr. Maroka jednotlivců, jehož se naši hráči jako cizinci nemohli zúčastniti. Tohoto mistrovství se mohli zúčastniti všichni registr. hráči všech kategorií a a všech národností. Hráči byli rozděleni do pěti serií. První serie, hráči umístění v marockém žebříčku ve skupinách 10-15-20, druhá serie hráči 25-30 a třetí ser. 35-40 a čtvrtá s umístěním 45-50 mimo páté serie, již hráči nejsou dosud zařazeni do maroc. žebříčku. Soutěže byly hrány vyřazovacím způsobem, to znamená, že po prvé porážce mohl poražený hráč pokračovati ve skup. poražených a po druhé prohře byl ze soutěže vyřazen. Vítěz ze skup. poražených se potom utkal ve finale s vítězem skup. hráčů bez porážky, ale nastupoval k zápasu s handicapem jednoho setu. Všechny zápasy byly hrány na dva vítězné sety, zápasy finálové na tři sety. Vítězové a finalisté z nižších soutěží, postupovali do soutěží vyšších. Je třeba upozorniti, že tímto vyřazovacím způsobem se v Maroku doposud žádné mistrovství ani turnaje nehrály a, že to byl právě náš bratr Kalikin který na tento systém upozorňoval. Našich hráčů se mistrovství zúčastnili br. Šenk, Fink a Knobloch. Největšího úspěchu dosáhl br. Šenk který vyhrál serií 25-30 a probojoval se do finále. V nižších mar. hráčů. Bohužel k zápasům v této vrcholné soutěži nastupoval nemocen. Přesto hráčů barvy Sokola velmi čestně a byl vyřazen teprve po porážce od mistra sev. Afriky a vítěze tohoto mistrovství br. Še C. Suma Sport, Aznara Lamayer který byl v neobyčejně dobré kondici a po porážce od nekolikanás. mistra Maroka Aznara který byl velice silný, na prvním místě a z toho jv. pravděpodobně po ohodnocení všech letošních výsledků, zůstane i nadále marockým hráčem č. 1. Podle zprávy předsednta tohoto našeho ping-pongového odboru, projevil Aznar zájem hrát v příští sezoně v našich barvách. Bratr Fink porazil všechny své soupeře ve skupině 35-40 až do finále, kde prohrál s výborným hráčem A. S. L. F. Lesbrossem a poté, se utkal s vítězem skupiny poražených z U. S. M. S. Anđel. Objektivně řečeno, tento zápas měl br. Fink vyhrát neboť v rozhodujícím třetím setu vedl již 20-16 !! Ve skupině 45-50 br. Knobloch stejně jako br. Fink probojoval se až do finále bez porážky ale ve finale, které se hrálo o dva dny později, podlehl hráči W. S. Belvedere Kalfonovi a ve druhém zápase vítězi skup. poražených Ganadiovi z Mamu Sport. V tomto finále podal br. Knobloch slabý výkon, neboť oba jmenované hráče letošního roku několikrát porazil, jak při zápasech v mistr. mužstev tak i v jednotlivých zápasech. V tomto mistrovství br. Šenk skončil na č. 1. místě, br. Fink na č. 2. místě a br. Knobloch na č. 3. místě. Bratři Šenk na třetím místě ve skup. 35-40, za hráči Lesbros, Agic, a bratr Knobloch na třetím místě ve skup. 45-50.

Závěrem zpráva o turnaji předsedntů všech maroc. klubů o zlatou plaketu. Turnaje se zúčastnil též náš pres. br. Šenk který byl poražen ve finale, předsedntem klubu U. S. M. S. Pennachionni který je zároveň předsedntem maroc. ping-pongového odboru. Tento výbojný hráč byl handicapový, což znamená, že hráči lepší urovně museli dáti několik bodů naproti hráčům slabším. Handicap byl určen podle umístění hráčů v maroc. žebříčku. Ve finálovém zápase dával br. Šenk Pennachionnimu čtyři body napřed v každém setu do 21 bodů.

Věříme, že v příští sezoně úspěchy našich bratří kteří získali potřebných zápasových zkušeností, budou ještě větší a, že U. S. Sokol Casablanca i napříště bude patřiti mezi nejlepší kluby Maroka.

TULME SE !!

Za odbor stolní tenis
Bořivoj Knobloch

D E S T A L I N I S A C E . . .

=====

Kdo měl možnost cestovati z Československa brzy po druhých světových jetkách, setkával se často s následující vese= loú příhodou: kousek za hranicemi vlak nebo autoous zastavil, dov= nitě vstoupil usměvavý člověk s nápísem UNRRA někde na tele a v ru= ce se stříkáčkou, jakou používáme obvykle na komáry. A než člověk řekl "švec" nebo "d'kuji, já jsem se večer koupal", tak Vám poukl za kuk nebo mezi nádra /u osob ženského pohlaví/ pořádnou nálož DDT. ODVŠIVIT. To byl tenkrát v těch blahých časech poválečných deviza stejně mocná jako toaha prostého českého občana, jenž se právě vy= batolil z protektorátní kukly, dostat zase u Pleskáčů plzenské prod= válečné kv lity. Odvšivovalo se u nás, odvšivovalo se před a za hra= nicemi, a lidé to snášeli celkem dobře a bodře.

Před několika měsíci vypukla nová odvšivovací epidemie. nebo lépe řečeno, jelikož se jedná o sovětský přínos k světové kultuře, o novou módu. Destalinisuje se. někde se to dělá tak /zvláště jedná=li se o významnou osobu/, že mezi palnicí a rá= nem k Vám přijou dva orci, veznou Vás pod ruce a odí Vás ze čtvrtého poschodí na ulici. noviny k tomu napíší "sovětzrada" a je o jednu věš méně. V jiných zemích na to nejdou tak zhurta. nechce se jim vyslovit priznání, že až po desítky let vodili liastvo za nos, s takovýmito lidmi je to jako s dítětem, které má zácpu a scr= káte do něj projímadlo a při tom ho bulikujete, že to jsou pralinky od nestlono. To je výmluv, a že si to rozmyslí, a že se na to po= dívá stá. A ještě jinde k tomu udělají velkou parádu; za velkého napětí vystoupí takový /bývalý/ velekněz na tribunu, roztrhne /sym= bolicky/ své roucho a bije se mocně v hrud, prohlašuje při tom, že je stoprocentní osel. Tomu se učeně říká sebekritika. A pak tento takovýto způsobem postižený chodí nějaký čas s hlavou ve smutku až do té doby, než ho odvezou nenápadně na Sibiř nebo jiným způso= bem ho vyškrtnou ze seznamu lidí žijících.

Než jsem začal psát tohle rozjímání, váhal jsem s nápísem: Mám to nazvat "In memoriam Matyáš Rákoczi..." nebo "Dejž= to Pán Bůh...". A zjistil jsem, že obojí je špatné, ba nevkusné. Ba naopak, začíná mne jimat jistý strach. Vzpomínám si tak maně na Slánského, Husáka, Clementise, Laco Novomeského, vojevůdce Čepič= ku..., vážení, začíná toho být celá karavana. Quo vadis, zeměkoule? A tak Vás prosím, sepněte ruce a pomodlete se se mnou: "Zachovej nám, Hospodine, Tondu Zápotondu = aby totiž také na nás něco zbylo!"

Br. Roman Hub,
místostarosta.

Z P R Á V Y Z J E D N O T Y

Po návratu delegátů z vídně konala se jako každého měsíce Výborová schůze.

Br. starosta jednoty Peroutka a vzdělavatel br. K. Fink, podali referát o významu cesty a o jednáních ve Vídni.

SOKOLSKÝ PRAPOR Těl. Jed. SOKOL ~~z~~stane se skutečností, neboť za pobytu ve Vídni byla zakoupena látka a župní starosta Weirauch přislíbil dohlédnouti na jeho vyhotovení tamnějšími sestrami, které jsou mistry v tomto oboru. Bude to první Sokolský prapor v Africe.

V záležitosti zesnulého br. Schwartzze jest pokračováno.

Br. Jan Ryšavý byl jednohlasně zvolen do výboru, za br. Sloráka který se své funkce vzdal. Br. Ryšavý volbu přijal a ihned vstoupil do redakčního kroužku.

Cvičit se bude. Cvičit se musí. To bylo důležitým bodem jednání. Prosíme každého kdo by věděl o vhodné místnosti, aby ~~telefo~~ ~~nebo~~ ~~telefo~~ ~~nebo~~ písemně podal informace na adresu Jednoty, do rest. "Slavia"

Sdružení Čechoslováků písemně oznámilo, že požaduje poplatek za podniky, které bude naše Jednota pořádati. Svůj požadavek oddůvodňuje jako úhradu na udržování místnosti, která je opravdu velmi krásně a nově upravena. Toto bylo jednohlasně schváleno, neboť jest to pokládáno za samozřejmé.